

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10-06-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 10-06-2013 r.

sprawy M. F. syna T. i K.

urodzonego (...)

obwinionego o to, że

w dniu 21 czerwca 2011r. około godz. 15:30 we W. kierując samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jechał jezdnią ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...). J. P. nie dostosował się do znaku A-7 nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu samochodowi marki V. o nr rej. (...), który jechał jezdnią ul. (...) od strony ul. (...) w stronę ul. (...), w wyniku czego doszło do kolizji. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 5 prd

I. uznaje obwinionego M. F. winnym tego, iż kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) w dniu 21.06.2011r. wjeżdżając na ulicę (...) z ulicy podporządkowanej celem wjechania w ulicę (...) nie zachował wymaganej szczególnej ostrożności z uwagi na miejsce zdarzenia tj. skrzyżowanie istniejące natężenie ruchu drogowego jak i nadjeżdżający samochód marki V. nr rej. (...) ulicą z pierwszeństwem przejazdu w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, które wyraziło się w kolizji obu tych pojazdów tj. czynu z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 495,14 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2011 r. w porze dziennej we W. M. F. kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc ul. (...) od strony ul. (...), a następnie w kierunku ul. (...). Przed skrzyżowaniem z ul. (...). J. P., będąc na drodze podporządkowanej, zatrzymał się na prawym pasie ruchu. Na ul. (...). J. P. znajdowały się samochody jadące w kierunku ul. (...). Stały one przed skrzyżowaniem z ul. (...) w taki sposób, że możliwe było przejechanie z przeciwległej ulicy. M. F. widział, że od strony ul. (...) zbliżają się w jego kierunku tramwaj oraz samochód osobowy marki V. o nr rej. (...), będące na drodze z pierwszeństwem przejazdu. Przed wjazdem M. F. na skrzyżowanie pojazdy te znajdowały się od niego w odległości około 150-200m. Uznał jednak, że zdoła przejechać skrzyżowanie i kontynuować jazdę na wprost ul. (...). Jeden z samochodów znajdujących się na ul. (...). J. P. - F. (...) o nr rej. (...) kierowany przez K. D. - jadący w

stronę ul. (...) zmusił jednak M. F. do zatrzymania pojazdu na torowisku na środku jezdni. Tor ruchu samochodów z lewej strony został zablokowany. Postój trwał około 4-5 sekund.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

wyjaśnienia M. F. k. 16-17, 57-58;

materiał poglądowy k. 18;

zeznania świadka K. D. k. 57-58;

opinia biegłego J. D. k. 99-100, 103, 112;

Kierowcą samochodu marki V. o nr rej. (...) był A. C.. W tym czasie jechał on ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku pl. (...). Poruszał się z prędkością około 50 km/h. W niewielkiej odległości od skrzyżowania ul. (...). J. P. z ul. (...) widząc samochód marki F. (...) znajdujący się na jego pasie ruchu zbyt późno rozpoczął manewr hamowania. Dlatego nie zdołał zahamować i jego samochód uderzył w lewy bok F. z prędkością około 20 km/h, powodując w nim wgniecenie.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

materiał poglądowy k. 18;

zeznania A. C. k. 42-43;

opinia biegłego J. D. k. 99-100, 103, 112;

W wyniku kolizji w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) zostały uszkodzone: tylny zderzak po lewej stronie, tylny lewy błotnik, lewe poszycie boczne pojazdu, natomiast w samochodzie marki V. o nr rej. (...): przedni zderzak z lewej strony, pokrywa silnika, przedni lewy reflektor.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

materiał poglądowy k. 18;

W czasie zdarzenia warunki atmosferyczne były sprzyjające. Nie było opadów.

dowód: materiał poglądowy k. 18;

opinia biegłego J. D. k. 100;

M. F. prowadzi działalność gospodarczą o charakterze usługowym i z tego tytułu uzyskuje dochód w kwocie 3000-5000 zł w stosunku miesięcznym. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. M. F. był wcześniej karany sędownie za wykroczenia drogowe.

dowód: dane osobopoznawcze k. 16, 40;

dane o karalności k. 14a;

informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy

ruchu drogowego k. 20;

Zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak i w postępowaniu jurysdykcyjnym obwiniony M. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że posiada prawo jazdy kategorii AB od około 31 lat. Wskazał, że w dniu 21 czerwca 2011 r. około godziny 15:15 jechał ul. (...) od strony ul. (...), a następnie w kierunku ul. (...). Przed skrzyżowaniem z ul. (...). J. P., będąc na drodze podporządkowanej, zatrzymał się na prawym pasie ruchu. Na ul. (...).

J. P. znajdowały się samochody jadące w kierunku ul. (...). Stały one przed skrzyżowaniem z ul. (...) w taki sposób, że przejazd przez skrzyżowanie z pozycji obwinionego nie był utrudniony. Obwiniony wyjaśnił, że dokładnie widział całą ul. (...). J. P. po swojej lewej stronie. Zauważył tramwaj i samochód osobowy marki V. koloru czarnego o nr rej. (...), jadący równoległe z nim, w odległości około 150-200m od strony ul. (...). Uznał, że zdoła przejechać skrzyżowanie i kontynuować jazdę na wprost ul. (...). Kiedy znajdował się już na skrzyżowaniu, kobieta w samochodzie osobowym o nr rej. (...), podążająca w kierunku ul. (...), zajęła mu drogę na ul. (...). J. P. tak, że obwiniony nie był w stanie opuścić skrzyżowania i musiał gwałtownie hamować. Stał na środku skrzyżowania na torowisku przez około 3-4 sekundy. Po tym czasie czarne V., które obwiniony widział wcześniej, uderzyło w lewy bok jego samochodu i przesunęło go o ponad 1m poprzecznie. Obwiniony dodał, że krytycznego dnia panowały dobre warunki do jazdy.

vide: wyjaśnienia M. F. k. 16-17, 57-58;

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na uwadze dowody w postaci: wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków A. C. i K. D., opinię biegłego, notatkę urzędową, materiał poglądowy, dane o karalności oraz informację o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. C. jedynie w części i uznał jego zeznania za wiarygodne tylko w takim zakresie, w jakim świadek wskazał, że przedmiotowa kolizja miała miejsce. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka w części, w której zeznał on, że samochód obwinionego wyjechał mu niespodziewanie na skrzyżowanie i nie miał on już możliwości bezpiecznego zahamowania (k. 42). Sąd podszedł do dowodu z zeznań A. C. z dużą ostrożnością, mając na uwadze, że był on drugim uczestnikiem ruchu biorącym udział w zdarzeniu, podlegającym prawnej ocenie w niniejszym postępowaniu. W związku z powyższym zeznania pokrzywdzonego mogły być podyktowane chęcią uwolnienia się od odpowiedzialności lub umniejszenia swojej winy za spowodowanie kolizji. Nadto, zeznania świadka nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym. Z opinii biegłego J. D. wynika, że samochód obwinionego stał w momencie uderzenia w niego przez pokrzywdzonego, o czym świadczą ślady i charakter wgnieceń na samochodzie marki F. (...).

Zeznania świadka K. D. zasługiwały na danie im wiary jedynie w części w zakresie, w jakim wskazywały, że samochód marki F. (...) znajdował się krytycznego dnia na ul. (...). J. P. i próbował przejechać przez skrzyżowanie i kontynuować jazdę ul. (...). Zeznania świadka nie korespondują w całości z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Świadek podała, że w dniu 21 czerwca 2011 r. ruch pojazdów na ul. (...). J. P. odbywał się płynnie (k. 58). Zeznania te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego, który wskazał, że samochody, jadące w stronę ul. (...), stały. Wersja przedstawiona przez obwinionego jest dla niego bardziej korzystna. Zaś wobec braku innych dowodów przemawiających przeciwko niej należało ją uwzględnić.

Sąd posiłkował się ponadto dowodami rzeczowymi w postaci opinii biegłego J. D., notatki urzędowej, dokumentacji fotograficznej, przedstawiającej stan pojazdów po kolizji, danych o karalności oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Zdjęcia wykonane na miejscu zdarzenia potwierdzają dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Wskazują, że do zderzenia faktycznie doszło na skrzyżowaniu ul. (...). J. P. i ul. (...), a samochód obwinionego znajdował się na torowisku przy osi jezdni. Notatka urzędowa została sporządzona przez osobę do tego uprawnioną i wykwalifikowaną. Dowód ten został wprowadzony do procesu zgodnie z wymogami procedury wykroczeniowej i nie był kwestionowany przez żadną ze stron w toku całego postępowania. Tym samym nie można mu było odmówić wiarygodności. Z tych samych powodów należało dać wiarę danym o karalności oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Opinia biegłego J. D. stała się podstawą ustaleń w przedmiocie przebiegu zdarzenia. W tym zakresie jest ona pełna - biegły ustalił przebieg i przyczyny kolizji drogowej w oparciu o akta sprawy i oględziny pojazdu F. (...), odniósł się zatem do wszystkich kwestii, jakie zostały mu przedstawione i odpowiedział na postawione mu przez organ procesowy szczegółowe pytania, oraz w przeważającej części jasna i logiczna - biegły przedstawił swoje stanowisko w

sposób zrozumiały i przejrzysty oraz poparł je przekonującą argumentacją. Opinia biegłego J. D. zawiera szczegółowe wyliczenie wszystkich parametrów, które miały istotne znaczenie dla niniejszego postępowania.

Natomiast nie uznano jej przydatności w części odnoszącej się do bezkrytycznej oceny zachowania A. C.. Nawet bowiem pobieżne wyliczenie wskazuje, iż widząc samochód marki F. znajdujący się na jego torze jazdy miał on możliwość zatrzymania swojego samochodu w sposób bezkolizyjny. Miejsce zdarzenia w postaci skrzyżowania obliżowało go do zachowania szczególnej ostrożności, której nie sprostał podejmując zbyt późno, co do możliwości, manewr hamowania.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w pełni. Co prawda M. F. nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak interpretacja pod kątem prawnym przedmiotowego zdarzenia - z punktu widzenia osoby zainteresowanej w korzystnym dla niej rozstrzygnięciu sądu - nie może wpływać na weryfikację zachowania się obwinionego przez organ procesowy. Wyjaśnienia obwinionego są logiczne, konsekwentne i układają się w spójną całość. Znajdują one odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w opinii biegłego. Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia wiarygodności dowodowi z wyjaśnień obwinionego, tym bardziej, że wersja przedstawiona przez świadka A. C. została obalona opinią biegłego.

Zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. M. F. znajdował się na drodze publicznej i poprzez wyjechanie z ulicy podporządkowanej na drogę główną nie zachował należytej ostrożności, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obwiniony widząc, że zbliża się do niego samochód marki V. z odległości około 150-200m, wjechał na skrzyżowanie, którego nie był w stanie opuścić ze względu na ruch pojazdów, odbywający się ul. (...). J. P. w kierunku ul. (...), chociaż powinien był przewidzieć, że samochody te mogą w każdym czasie ruszyć i zagrozić mu wjazd w ul. (...). Obwiniony M. F. naruszył ogólną zasadę ostrożności wyrażoną w art. 3 ust. 1 prawa o ruchu drogowym który stanowi, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Obwiniony, mając świadomość, że zbliża się do niego samochód marki V., a samochody stojące na ul. (...). J. P. mogą w każdym czasie ruszyć, powinien był powstrzymać się od wjechania na skrzyżowanie i poczekać do momentu, gdy przejazd będzie możliwy i nie zakłóci ruchu innym uczestnikom. Na stronę przedmiotową wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. składają się dwa elementy: niezachowanie należytej ostrożności i jej skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Uwagi poczynione powyżej świadczą o tym w niniejszej sprawie, że oba te elementy wystąpiły. Z kolei przez należyłą ostrożność rozumie się zwykle takie zachowanie uczestników ruchu lub innych osób, które - uwzględniając wszystkie istniejące w danym momencie okoliczności - wyłącza, a w każdym razie minimalizuje, możliwość zagrożenia bezpieczeństwa ruchu (W. Radecki /w/: Kodeks wykroczeń. Komentarz pod red. M. Bojarskiego i W. Radeckiego, wyd. 3, Warszawa 2005, s. 499). Generalna reguła ostrożności polega na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Obowiązek zachowania ostrożności jest obowiązkiem bezwzględny i ciąży na uczestniku ruchu i osobie znajdującej się na drodze (R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, wyd. 2, Warszawa 2005, s. 111, 115). Przepis art. 86 § 1 k.w. przewiduje wykroczenie zagrożenia konkretnego, czyli znamiennego skutkiem sytuacyjnym, którym jest zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie musi być to skutek rzeczowy (np. rozbicie samochodu), aczkolwiek i on wchodzi w rachubę, ale generalnie wystarczy skutek sytuacyjny (np. spowodowanie sytuacji, w której istnieje niebezpieczeństwo rozbicia samochodu). Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednie, ale musi być realne i konkretne. O realności i konkretności zagrożenia musi świadczyć jakieś zdarzenie, którym może być zdarzenie się pojazdu z innym pojazdem (W. Radecki /w/: Kodeks wykroczeń. Komentarz pod red. M. Bojarskiego i W. Radeckiego, wyd. 3, Warszawa 2005, s. 507). Wobec powyższego subsumcja zachowania obwinionego pod przepis art. 86 § 1 k.w. nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Mając na uwadze wszystkie elementy przedmiotowe i podmiotowe stopnia społecznej szkodliwości (art. 47 § 6 k.w.), w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 33 § 1 i 2 k.w., Sąd uznał, iż współmierną do

stopnia winy obwinionego będzie kara grzywny w wysokości 100 zł. Na wysokość orzeczonej kary wpływ miała analiza strony podmiotowej popełnionego czynu. Obwiniony umyślnie naruszył zasady rządzące ruchem drogowym. Niewątpliwie okolicznością obciążającą, którą Sąd wziął pod uwagę, była uprzednia karalność obwinionego za podobne wykroczenia.

Z całokształtu zebranych w sprawie dowodów jednoznacznie wynika, że A. C. przyczynił się do spowodowania kolizji. Na każdym uczestniku ruchu spoczywa obowiązek zachowania należytej ostrożności, w tym także na kierowcach poruszających się drogą główną z pierwszeństwem przejazdu. O ile zatem nie budzi żadnych wątpliwości negatywna ocena zachowania się obwinionego, polegającego na wyjechaniu z drogi podporządkowanej na środek skrzyżowania w sytuacji niemożliwości jego opuszczenia, o tyle nie można pozostawić bez prawnej refleksji zachowania pokrzywdzonego, który brał udział w zdarzeniu. W ocenie Sądu przyczynienie się A. C. do przedmiotowej kolizji było na tyle duże, że odpowiedzialność za wykroczenie obwinionego musiała ulec proporcjonalnemu zmniejszeniu.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd wziął pod uwagę stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe obwinionego oraz fakt, że nie posiada nikogo na utrzymaniu. Poczynienie takich ustaleń pozwala przyjąć, że kara grzywny będzie mogła zostać skutecznie wyegzekwowana. W przekonaniu Sądu orzeczonej kara nie przekracza swoją dolegliwością stopnia winy obwinionego i we właściwy sposób wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegawczo. Powinna ona wzbudzić u obwinionego przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych oraz wykształcić krytyczny stosunek do popełnionego przez niego czynu.

Konsekwencją rozstrzygnięcia merytorycznego jest zasądzenie od obwinionego kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa (art. 118 § 1 k.p.w., art. 616 § 2 k.p.k.) Wysokość wydatków wyniosła 495,14 zł. Złożyły się na nie wydatki zryczałtowane stosownie do dyspozycji § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118, poz. 1269) oraz koszty opinii biegłego. Z kolei wysokość orzeczonej opłaty wynika z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 2011 Nr 240, poz. 1431).